

iber:Camera

Fumiaki Miura
violí

Maria João Pires
piano

Schumann
Debussy
Schubert
Beethoven

DIMECRES 1 DE DESEMBRE DE 2021
PALAU DE LA MÚSICA

*Ibercamera va presentar
Maria João Pires i Fumiaki Miura
a Tòquio l'any 2019. Fascinada
pel seu so i la seva musicalitat,
Maria João ens va demanar que
organitzéssim un recital amb ell.*

*Una artista consagrada que
seguim pràcticament des dels
seus inicis, acompanya un jove
gran talent que té tot el futur per
endavant. Això és Ibercamera.*

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

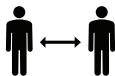
L'ús de la mascareta és obligatori durant tot el concert.

El uso de la mascarilla es obligatorio durante todo el concierto.

The use of mask will be mandatory during the concert.

Cal mantenir la distància de seguretat en tot moment.

Es necesario mantener la distancia de seguridad en todo momento.

Social distancing must be observed at all times.

*Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI***

*Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO***

*To enjoy the music we need: **SILENCE***

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

Fumiaki Miura, violí
Maria João Pires, piano

Robert Schumann (1810 - 1856)

Tres Romances op. 94 per a violí i piano (1849)

I. Nicht schnell | II. Einfach, innig | III. Nicht schnell

Claude Debussy (1862 - 1918)

Sonata per a violí i piano en sol menor, L. 140 (1917)

I. Allegro vivo | II. Intermède: fantasque et léger

III. Finale: très animé

Franz Schubert (1797 - 1828)

Sonatina en la menor, op. 137, núm. 2, D. 385 (1816)

I. Allegro | II. Andante | III. Menuetto. Allegro | IV. Allegro

Ludwig van Beethoven (1770 - 1827)

**Sonata per a violí i piano núm. 5 en fa major,
op. 24, “Primavera” (1800 - 01)**

I. Allegro | II. Adagio molto espressivo

III. Scherzo. Allegro molto - Trio

IV. Rondo. Allegro ma non troppo

— Durada total aprox. 72’

Aquest concert tindrà un entreacte de 20’

Fumiaki Miura

violí

Nascut a Tòquio el 1993, Fumiaki Miura es va formar al conservatori de la seva ciutat natal amb Tsugio Tokunaga i posteriorment es va traslladar a Viena per a ampliar els seus estudis amb Pavel Vernikov i Julian Rachlin. Des dels 16 anys rep consells del seu mentor, Pinchas Zukerman, qui l'ha orientat i conduït en la seva carrera professional. El 2009 va ser guardonat amb el primer premi en el prestigiós concurs Joseph Joachim Hannover International Violin Competition, sent el guanyador més jove en aconseguir-ho.

A la temporada 21/22 destaquen la seva participació com a artista resident amb tres concerts amb la Royal Philharmonic Orchestra de Londres, el seu debut amb l'Orquestra Nacional d'Espanya, concerts amb l'Armenian State Symphony Orchestra, l'Orquestra Simfònica de Navarra, l'Orquestra Simfònica de Jerusalem, l'Orquestra del Teatre Mariinski i l'Orquestra Simfònica de Barcelona al costat de Pinchas Zukerman, a més d'un recital al Palau de la Música amb Maria João Pires i una gira per Europa al costat de la pianista Varvara.

Miura comparteix escenari amb les més prestigioses orquestres a nivell internacional incloent Los Angeles Philharmonic, NDR Radiophilharmonie Hannover, NDR Sinfonieorchester Hamburg, Radio-Sinfonieorchester Stuttgart des SWR, Sinfonieorchester Basel, Royal Liverpool Philharmonic, Wiener Kammerorchester, Prague Philharmonia, Mariinsky Theater, Tchaikovsky Symphony Orchestra, NAC Orchestra Ottawa, Orchestre de Chambre Lausanne, Warsaw Philharmonic, NHK Symphony Orchestra,

Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Utah Symphony, Japan Philharmonic, Orchestre Nationale du Capitole de Tolosa, BBC Royal Scottish National Orchestra, Gothenburg Symphony Orchestra, Düsseldorf Symphoniker, hr-Sinfonieorchester o l'Hong Kong Sinfonietta entre altres. Ha estat convidat per directors com Valery Gergiev, Gustavo Dudamel, Pinchas Zukerman, Krzysztof Penderecki, Vladimir Fedoseyev, Andrés Orozco-Estrada, Kazushi Ono, Hannu Lintu, Jakub Hruša, Vasily Petrenko, Josep Pons, Patrick Hahn, Pietari Inkinen, Santtu-Matias Rouvali, Stéphane Denève, Kristjan Järvi, Tatsuya Shimono, Terry Fisher i Rafael Payaré entre altres.

Fumiaki Miura ha participat en nombrosos festivals internacionals com el Miyazaki International Music, Ravinia, Julian Rachlin and Friends, Schleswig-Holstein Musik, Musique de Mentón, Gyeonggi Chamber Music Festival i el Menuhin Festival Gstaad, i ha actuat en les principals sales de concerts com Auditorium du Louvre, Théâtre donis Champs-Élysées de París, Auditori Nacional a Madrid, Palau de la Música Catalana, Elbephiharmonie a Hamburg o el Wigmore Hall de Londres. Així mateix, ha col·laborat amb artistes com Yuri Bashmet, Itamar Golan, Sunwook Kim, Mischa Maisky, Maria João Pires, Lawrence Power, Julian Rachlin, Torleif Thedéen, Nobuyuki Tsujii, Jonathan Roozeman, Varvara o Pinchas Zukerman.

Ha gravat les sonates per a violí de Prokófiev amb el pianista Itamar Golan per a Sony Japan i els concerts de Mendelssohn i Txaikovski amb la Deutsches Symphonie-Orchester Berlin i Hannu Lintu, amb el segell Avex-Classics.

Fumiaki Miura toca un Stradivarius de 1704 anomenat “ex Viotti” amablement cedit per Munetsugu Foundation.

Maria João Pires

piano

Nascuda el 23 de juliol de 1944 a Lisboa, Maria João Pires va realitzar el seu primer concert públic amb només 4 anys; inicià els seus estudis de música i piano amb Camps Coelho i Francine Benoît, continuant-los més tard a Alemanya amb Rosl Schmid i Karl Engel. A més dels seus concerts, la pianista ha realitzat enregistraments per a la discogràfica Erato i Deutsche Grammophon durant quinze i vint anys.

Des de la dècada de 1970, Pires s'ha dedicat a reflectir la influència de l'art en la vida, la comunitat i l'educació, tractant de descobrir noves maneres d'establir aquesta forma de pensar en la societat. Pires cerca noves vies respectant el desenvolupament d'individus i cultures per fomentar l'intercanvi d'idees.

El 1999, va crear a Portugal el Centre Belgais, dedicat a l'estudi de les arts, on Maria João Pires ofereix regularment tallers interdisciplinaris per a músics professionals i amants de la música. A la sala de concerts del centre s'hi realitzen concerts i enregistraments amb freqüència; en el futur, aquests es compartiran amb la comunitat digital internacional.

Al 2012, la pianista va iniciar dos projectes complementaris a Bèlgica: els "Cors Partitura", un projecte que crea i desenvolupa cors per a nens d'entorns desafavorits i els "Tallers Partitura". Tots aquests projectes tenen com a objectiu crear una dinàmica altruista entre artistes de diferents generacions, proposant una alternativa a un món massa centrat en la competitivitat. Aquests projectes, tallers i filosofia ja s'estan difonent per tot arreu.

**Robert Schumann,
Tres romances per a violí i
piano, op. 94**

Les Tres Romances, op. 94 (Drei Romanzen, op. 94) de Robert Schumann és una obra del període romàntic. Sovint s'empra en la seva interpretació el violí o el clarinet en lloc de l'oboè, per al qual va ser escrita.

La primera romança té una introducció de piano d'un compàs (3/4 cada compàs) i el violí entraria en la segona part del segon compàs. Té un ritme constant que no canvia al llarg de tot el moviment, que és de ritme tranquil, pausat i que finalitza després d'una durada de tres o quatre minuts amb el violí disminuint la seva intensitat i morint finalment en un pianissimo deixant l'obra en suspens, ja que no finalitza en la tònica de la tonalitat.

La segona romança és la de major dificultat, ja que hi ha un canvi de ritme en la meitat de l'obra arribant a tenir tres alteracions en l'armadura. Aquesta comença amb un ritme una mica més ràpid que la primera i finalment augmenta per la meitat del moviment el ritme a un *vivo* en el qual es pot fer rubatos respectant el ritme. Per a acabar hi ha una tornada al tema i ritme principal en la qual es repeteix el principi i s'acaba amb un *ritardando* amb la mateixa melodia i ritme que hi ha abans que es canviï al *vivo*, és a dir, que és com si en acabar amb el segon ritme es repetís el primer amb molt poques variacions.

La tercera romança té també un ritme semblant a les anteriors, només que aquesta és en la qual es poden fer més rubatos, atès que aquí ja comença el violí i així el piano es pot adonar de la variació de ritme que es farà al llarg del moviment.

Franz Schubert, Sonatina en la menor per a violí i piano , D. 385

Schubert no conrea gaire el gènere per a violí i piano. A banda d'aquestes tres sonatines tenim només la *Sonata op. 162, D. 574* del 1817 i un rondó i una fantasia escrits per encàrrec.

L'any 1816 no és dels millors en la vida de Schubert. Intenta, sense èxit, obtenir el càrrec de director musical d'una escola a Laibach, i a causa d'aquest fracàs s'adona de la impossibilitat de contraure matrimoni amb la cantant Therese Grob, ja que seria incapaç de mantenir una esposa. L'únic recurs que li queda és compondre desenfrenadament una obra rere l'altra, superant contínuament les seves pròpies fites de qualitat, tot i que és conscient que mai no veurà estrenades o publicades aquestes obres.

Entre març i abril escriu, doncs, una petita sèrie de tres sonates per a violí i piano que en un principi titula *Sonates per a piano amb acompanyament de violí*, tot i que, si bé és cert que no exigeixen un gran virtuosisme tècnic, sí que, en canvi, requereixen un gran nivell pel que fa a l'habilitat interpretativa.

Entre les tres sonatines de l'op. 137 Schubert estableix més d'una interrelació, no només pel que fa a les relacions tonals, sinó també, per exemple, pel que fa al material temàtic, que en totes tres sembla estar concebut en un marc arcaic, cosa que justifica plenament la intenció expressada per Schubert que fossin publicades juntes i en l'ordre que ell mateix havia establert.

La segona de les tres sonatines està en la tonalitat de la menor, és a dir la dominant respecte a la primera, que estava en re major, i el llenguatge utilitzat és, potser, un xic més personal.

Nona Arola i Vera

**Claude Debussy,
Sonata núm. 3 per a violí i
piano en sol**

Durant els darrers anys de la seva vida, Debussy tenia la intenció de reconduir la música francesa cap als models de la seva època d'esplendor, en els segles XVII i XVIII, i es va proposar escriure una sèrie de sis sonates per a violí i piano. Però va esclatar la I Guerra Mundial i, a més, el compositor va emmalaltir greument i va haver d'ésser operat de càncer quan tot just havia escrit les dues primeres sonates. El mal camí que duia la guerra i la por que els alemanys acabessin entrant a París, cosa que no va arribar a passar, el torturava. En aquestes doloroses circumstàncies, va esforçar-se a escriure la tercera sonata, que és la que escoltem avui. Completar-la li va resultar molt difícil i només amb voluntat va aconseguir-ho, així com també va aconseguir encara reunir forces per tocar la part de piano el dia que la va estrenar, a la capital francesa, el 6 de maig de 1917.

L'obra no té, en realitat, gran cosa a veure amb el propòsit de "classicitzar" la seva producció i, en alguns moments, es fa notar que la seva construcció ha estat forçada més pel desig de completar la sonata que no pas per una veritable necessitat d'expressar-se. En el primer moviment *allegro vivo*, la varietat rítmica és el que té més interès; en el segon, que duu el qualificatiu un xic anodí d'*Inter-mède*, hi trobem una mica encara el Debussy dels grans moments pianístics; el darrer moviment, *Finale*, és potser el més reeixit dels tres i arrodoneix l'obra pel fet de citar, a la fi, el primer tema del primer moviment. Si aquesta darrera obra important de Debussy pot tenir alguna cosa d'obra al taller, no deixa, a la fi, de deixar convençut l'espectador de la qualitat de la seva inventiva.

Roger Aliet

Ludwig van Beethoven, Sonata núm. 5, “Primavera”

La sonata en fa major op. 24, una de les peces més belles del gran compositor, és la primera de la sèrie de deu sonates per a piano i violí. Només aquesta, així com la novena de la sèrie dedicada al violinista francès Kreutzer, gaudeix de nom propi. La sonata “*Primavera*”, que correspon a la primera època de la producció de Beethoven -la seva creació se situa entre els anys 1800 i 1801-, presenta com a tret fonamental la fluïdesa melòdica amb què es combinen el piano i el violí en un pla d'igualtat.

El primer moviment, *Allegro*, s'inicia amb un tema suau on el violí està recolzat constantment pel piano, el qual li ofereix un acompanyament harmònic consistent a diluir els acords en arpegis. Aquest motiu es repeteix posteriorment essent el piano el que duu la melodia i al violí l'acompanyament. La transició cap al segon tema s'efectua de forma enèrgica a càrrec del piano secundat per les lamentacions del violí fins que s'estableix un diàleg entre ambdós instruments.

El segon moviment, *Adagio molto espressivo*, presenta un episodi d'un gran lirisme contingut i romàntic. Mentre el violí canta el primer tema, el piano inicia els arpegis corresponents a la mà esquerra per fer-ho posteriorment a doble octava. La part central està tractada en to menor i després d'un breu recitatiu es retorna al tema inicial, el qual s'amplia amb diverses floritures.

El tercer moviment, un *Scherzo* de no gaire durada que pot molt bé passar desapercebut, suposa el contrapunt burlesc de la peça, en el qual els dos instruments inicien una persecució.

El darrer moviment té forma de rondó amb un tema senzill que ofereix frescor i intimitat, en què va creixent la vivacitat a mida que s'hi introdueixen noves variacions.

Roger Alier

Beethoven

LA VANGUARDIA

140 anys

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Ajuntament de
Barcelona

MITJANS COL·LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **W**úsica

SER
CATALUNYA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

telinformática*
Soluciones Integrales

FUNDACIÓ
VILA CASAS

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL·LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

**#QUADERN
CULTURA**

COL·LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: **Estudi Neus Pacheco**

